

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7173 van 11 februari 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, van Roemeense nationaliteit, op 12 oktober 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 januari 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekers dienden op 4 september 2006, in functie van hun Belgische schoonzoon, een vraag tot vestiging in.

1.2. Op 13 september 2006 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de beslissingen aangaande de vestigingsaanvragen voorlopig uit te stellen en werd aan verzoekers gevraagd om bijkomende documenten over te maken.

1.3. Op 30 januari 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die op 1 februari 2007 ter kennis werden gebracht van verzoekers, zijn gemotiveerd als volgt:

"(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:

- *Betrokkene is niet onvermogen in het land van herkomst;*
- *Betrokkene heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van de Belgische onderdaan.*

(...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 164.298, 31 oktober 2006).

2.1.2. Verzoekers voeren verder in wezen aan dat zij wel ten laste zijn van hun Belgische schoonzoon, zodat voldaan is aan de in artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet voorziene vereiste.

Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (ter vergelijking kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht: H.v.J., C-1/05, 9 januari 2007). Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van een vestigingsaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers niet onvermogen zijn in hun land van herkomst en dat zij onvoldoende bewezen hebben ten laste te zijn van hun Belgische schoonzoon. De Raad merkt op dat verzoekers erkennen dat zij over een appartement en een pensioen van 250 euro beschikken in Roemenië, doch dat zij, gelet op de bewezen noodzakelijke uitgaven voor hun basisbehoeften en de evenzeer aangetoonde specifieke kosten die verbonden zijn aan de gezondheidstoestand van eerste verzoeker, niet

over voldoende bestaansmiddelen beschikken om zelf in hun levensonderhoud te voorzien. Het is daarom kennelijk onredelijk te besluiten dat verzoekers niet onvermogen zouden zijn in Roemenië. Verzoekers hebben evenwel nagelaten aan te tonen dat zij in hun land van herkomst materieel gesteund werden door hun Belgische schoonzoon en dit onderdeel van de motivering volstaat op zich om de bestreden beslissingen te onderbouwen. De Raad wijst er op dat hun schoonzoon in eerste instantie stelde dat hij niet kon bewijzen dat hij de rekeningen van zijn schoonouders in Roemenië betaalde doch, nadat de bestreden beslissingen genomen waren, alsnog attesten voorlegde van vrachtwagenbestuurders die bevestigden dat zij op zijn verzoek, op regelmatige basis, zonder weliswaar de bedragen te specificeren, geldsommen meenamen naar Roemenië en ze aldaar overhandigden aan verzoekers. De Raad kan bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissingen evenwel slechts rekening houden met de documenten die aan het bestuur werden voorgelegd vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen en dient derhalve vast te stellen dat het op basis van de door verzoekers aan het bestuur verstrekte gegevens niet kennelijk onredelijk is om te besluiten dat onvoldoende bewezen werd dat verzoekers ten laste waren van hun Belgische schoonzoon. Uit het feit dat vreemdelingen geen O.C.M.W.-steun genieten of geen inkomen verwerven in België kan immers niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste zijn van een welbepaald familielid. Het feit dat eenmalig vliegtuigtickets werden betaald door de Belgische verwant, met het oog op een kort verblijf in België, is evenmin van die aard om aan te tonen dat verzoekers ten laste zijn. Verzoekers kunnen ook niet gevolgd worden in hun stelling dat de bestreden beslissingen een voorwaarde aan de wet toevoegen door te vereisen dat bewijzen van een tenlasteneming die dateren van voor de afreis naar België worden voorgelegd. Indien vreemdelingen naar België komen om een aanvraag tot vestiging te doen in functie van een Belgische descendent die hen materieel ondersteunt, dan is het logisch dat deze vreemdelingen, gelet op het feit dat het begrip “ten laste zijn” een zekere “duurzaamheid” veronderstelt, aantonen dat zij reeds in hun land van herkomst, voorafgaandelijk aan hun aanvraag, ten laste waren. Niets staat verzoekers evenwel in de weg om op basis van de aanvullende bewijsstukken een nieuwe, en degelijk onderbouwde, vestigingsaanvraag in te dienen.

De Raad benadrukt nog dat de bemerking van verzoekers dat zij als EU-onderdanen automatisch bepaalde rechten putten uit het gemeenschapsrecht, niet wordt verduidelijkt, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan precisie niet ontvankelijk is.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de artikelen 40 en 62 van de Vreemdelingenwet werden miskend.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.